

Ultima Frunză

Flavius Laurian Duverna

Ultima Frunză

Din pomul din bătătură
Ce-a rămas fără armură,
La boarea rece de vânt
A picat și-ultima frunză
Taina vieții s-o pătrunză
Peste reavănul pământ.

Am privit-o... cu tristețe
După ce i-am dat binețe
Cum aluneca-n cădere,
Timp în care mi-a trezit
Un strigăt descumpănit
În suflet simțind durere.

După ce o vară-ntreagă
Zi și noapte până-n zori
Mi-a sunat în fremătări,
S-a lăsat ușor desprinsă
La boarea de vânt atinsă
Ca răspuns altei chemări.

Chemării la-ncorporare
Legilor sub guvernare -
Pentru timpul de iernat,
Când din brazda umedă
Frunza-n verde fragedă
Va demonstra c-a-nviat.

Nimic astfel nu se pierde,
Din roș-arămiu iar verde!
Totul e în transformare,
Și faptul că se-nnoiește -
Taina-i ne mărturisește:
E-n Forța cea Creatoare!

Flavius Laurian Duverna
23 decembrie 2015